

Брус Стърлинг
Манеки Неко

– Не, повече не издържам така! – изстена братът.

Лежачият на футона Цуйоши Шимицу замислено погледна екрана на пасокона. Нещастното лице на големия му брат бе силно зачервено и лъщеше от пот.

– Това е само кариера – напомни Цуйоши, седна и оправи измачканата си пижама. – Недей я взема толкова навътре.

– Тези вечни премии – с пиян глас избоботи брат му. – Корпоративни партита... – Той звънеше от някакъв бар в квартал Шибуйа; на заден план сурова делова дама на средна възраст фалшиво пееше караоке. – И тези проклетни изпити. Програми за повишаване квалификацията на мениджърите. Тестове за професионална пригодност. Нямам време да живея!

Цуйоши съчувствено изхъмка. Той не беше във възторг от тези нощни обаждания, но смяташе, че е длъжен да изслуша жалбите на брат си, който беше твърде достоен човек, преди да завърши елитните курсове при университета Васеда, да получи пост в голяма корпорация и да се зарази с професионални амбиции.

– Имам язва на стомаха – оплака се братът. – И гърбът ме боли. И косата ми катастрофално побелява! Не, ще ме уволнят, усещам. Както и да се гърби от работа човек, колкото и да е лоялен, големите компании вече пет пари не дават за служителите си. И още питаш защо пия...

– Трябва да се ожениш – посъветва го Цуйоши.

– Не мога да си намеря съпруга. Жените никога не са ме разбирали – сви рамене брат му. – Слушай, Цуйоши, напълно съм отчаян, ситуацията на пазара е просто катастрофална. Направо не мога да дишам! Да, трябва да променя всичко, и дори мисля да дам обет... Не, сериозно! Аз мечтая да се отрека от този ужасен свят!

Цуйоши се разтревожи не на шега.

– Колко си пил?

Лицето на брата рязко запълни екрана.

– Искам в манастир, там е тихо и спокойно! Четеш на глас сутри, разсъждаваш за смисъла на живота... Правилата са строги, но разумни. Да, в добрите стари времена нашият японски бизнес е бил също такъв!

Цуйоши скептично изсумтя.

– Тази седмица посетих едно заведение... Манастир в планината Есо – призна брат му. – Тамошните монаси добре разбират проблемите на такива като мен и ни пазят от съвременния живот. Няма компютри, няма мобифони, няма факсове, няма производствени съвещания... Нищо такова. Наоколо – мир, покой, красота и никакви изменения.

Истински рай!

– Братко – каза Цуйоши, – ти никога не си имал капка склонност към религията. Ти не си отшелник, а завеждащ отдел на голяма външно-търговска компания.

– Е... Може би си прав, религията няма да ме спаси. Мислех да избягам в Америка; в края на краищата, там също не се случва нищо.

– Това вече е по-добре – усмихна се Цуйоши. – Отлично място за отпуската, ти си я заслужил. Американците са много мили и дружелюбни, откакто там забраниха оръжието.

– Но аз не мога... – захленчи братът. – Няма да издържа това! Как може да зарежеш всичко, което познаваш, и да се оставиш в ръцете на непознати?

– Няма страшно, аз съм пробвал – ободри го Цуйоши. – Защо не опиташ и ти? – Жената на Цуйоши се размърда неспокойно на съседния футон и той понижи глас: – Извинявай, но стига за днес. Непременно ми звъни, когато вземеш някакво решение.

– Не казвай нищо на баща ни! – занервничи братът. – Старият и така се вълнува.

– Няма да му кажа – обеща Цуйоши, прекъсна връзката и екранът угасна.

Жена му, бременна в осмия месец, тежко се обърна на другата страна.

– Пак ли брат ти? – попита тя.

– Да, току що са го повишили в службата. Повече задължения, повече отговорност. Брат ми тъкмо поливаше повишението с колегите си.

– Приятно ми е да го чуя – тактично каза жена му.

* * *

Цуйоши стана късно. В края на краищата той сам си беше началник и работеше когато му е удобно. Той пренасяше стари видеозаписи на нови високотехнологични носители, а тази работа, ако искаш да стане както трябва, се нуждае от истински майстор. Мълвата за изкуството на ъпгрейдера на видеоформати Цуйоши Шимицу се носеше из Мрежата и той вземаше толкова поръчки, колкото можеше и искаше.

В десет сутринта дойде пощальонът. Цуйоши трябваше да прекъсне закуската си от супа мисо със сурово яйце, за да се разпише за доставката на поредната поръчка: магнитни ленти от двадесети век с аналогов сигнал. Със същата пратка дойде кошничка с пресни ягоди и Мариновани краставички домашно производство.

– Краставички! – щастливо въздъхна жена му. – Откакто чакам дете, хората са така добри към мен.

– Кой ги е изпратил, как мислиш?

– Не знам. Някой по Мрежата.

Цуйоши включи медиатора си, почисти свръхпроводящите глави и провери старите ленти. Магнитният слой доста се беше изронил и частично се бе деполяризирал.

Като включи фракталния генератор на детайли и стабилизатора на изображения, Цуйоши започна да редува алгоритмите. Когато свърши, новите цифрови копия ще изглеждат много по-контрастни, по-ясни и композиционно по-интересни от примитивните оригинали в най-добрите си дни.

Цуйоши обичаше работата си. Доста често му попадаха откъси от видеозаписи, представляващи архивна ценност, и тогава той предаваше изображенията в Мрежата. Големите бази данни, с цели армии от търсачки, индексатори и каталози, имаха твърде широки интереси. Те никога не плащаха за нова информация, тъй като Глобалната Информационна Мрежа не беше търговско предприятие. Но мрежовите машини бяха извънредно вежливи и спазваха най-строг мрежов етикет. Те отговаряха с услуга на услугата, а тъй като имаха невероятно голяма памет, нито едно добро дело не оставаше невъзнаградено.

Следобед жената на Цуйоши отиде да пазарува. Специалната служба достави задокоеанска пратка – бебешки дрешки от Даруин, Австралия. Жълти като слънчице. Любимият цвят на жена му.

Накрая Цуйоши свърши с първата лента и я качи на нов кристалодиск. Време беше да се поразходи. Той слезе с асансьора, отиде до кафенето на ъгъла, поръча двойно мока-капучино с лед и плати с карта за намаление.

Когато допи чашката си, звънна покеконът. Цуйоши го извади от джоба.

– Вземи още едно такова – каза девайсът.

– Добре – отвърна Цуйоши и изключи. Купи още една чашка кафе, покри я с капаче и излезе на улицата. На пейката до дома му седеше мъж в делови костюм. Костюмът беше скъп, но изглеждаше, сякаш човекът е спал с него. Мъжът беше небръснат, с червени подпухнали очи и тихо се полюшваше напред-назад, държейки се за главата. Покеконът отново звънна.

– Кафето за него ли е? – попита Цуйоши.

– Разбира се – бе отговорът. – То ще го ободри.

Цуйоши се приближи към нещастния бизнесмен, който нервно потърпна и погледна непознатия с очи на бито куче.

– Какво?...

– Вземете – каза Цуйоши и му подаде чашката. – Прекрасно двойно мока-капучино с лед.

Мъжът махна капачето, недоверчиво помириса и вдигна изумен поглед.

– Но това... е любимото ми кафе! Кой сте вие?

Цуйоши вдигна длан със свити пръсти като котешка лапа, но бизнесменът явно не познаваше този жест и тогава той просто вдигна рамене:

– Какво значение има? Понякога на човек много му се пие кафе...

– Но... – бизнесменът сръбна от чашката и неочаквано се усмихна. – Великолепно! Благодаря, много благодаря!

– Няма нищо – каза Цуйоши и се отправи към къщи.

Жена му се бе върнала от магазина с чифт нови обувки. Към края на бременността тя беше натежала и краката ѝ постоянно отичаха. Тя седна с въздишка на кушетката и заоглежда стъпалата си, обути в жълти лодчици.

– Много са скъпи ортопедичните обувки – оплака се тя. – Надявам се, че тези не изглеждат чак толкова зле?

– О, не, скъпа, дори много ти отиват – дипломатично отговори Цуйоши.

Той се беше запознал с жена си във видеомогазина – тя току-що си бе купила един диск с примитивни черно-бели американски анимации от 1950-те. Покеконът му нареди незабавно да заговори жената за котарака Феликс, анимационен любимец на Цуйоши и първа звезда на древните ТВ комикси.

Сам той никога не би рискувал да се приближи до такова красиво момиче, но Мрежата познава всички... И Цуйоши откри, че красавицата няма нищо против да обсъди с него общото им пристрастие към реликвите.

После обядваха заедно. И отново се срещнаха след седмица. Прекараха нощта преди Коледа в хотел за влюбени. Двамата си откриха много общи черти.

Тя влезе в живота му като подарък от вълшебния чувал на котарака Феликс, и за това Цуйоши бе вечно благодарен на Мрежата. Сега той беше женен, скоро щеше да стане баща и здраво стоеше на краката си. С две думи, животът му бе пълен със скромни радости.

– Време е да се подстрижеш, мили – каза жена му.

– Да, разбира се.

Тя извади от торбата кутийка за подаръци.

– Защо не отидеш до хотел „Дарума“? Там има добра бръснарница, пък и ще предадеш ето това от мен.

Жена му отвори дървената кутия и Цуйоши видя в бялото гнездо от порест найлон керамична фигурка на котарак с широка усмивка и вдигнатата лапа, призоваваща късмета.

– Как, отново манеки неко? Според мен ти ги имаш повече от достатъчно. Дори върху бельото!

– Това е подарък. За някой в хотел „Дарума“.

– Така ли?

– Една жена ми го даде в магазина за обувки. Приличаше на американка и не говореше нито дума японски. Но какви обувки имаше... Просто красотата!

– Щом Мрежата е поверила тоя котарак на теб, скъпа, значи трябва сама да го занесеш, нали?

– Мили – въздъхна жена му. – Ужасно ме болят краката, а ти бездруго трябва да се подстрижеш, а аз трябва и да готвя вечеря, и освен това този манеки неко не е кой знае какво, просто евтин сувенир за туристи. Толкова ли ти е трудно?

– А, не – каза Цуйоши. – Само предавай указанията от твоя покекон на моя, и ще видя какво мога да направя.

– Знаех, че ще се съгласиш – усмихна се тя. – Ти винаги си толкова добър.

Цуйоши пхна манеки неко в джоба и излезе. Той нямаше нищо против молбата на жена си – на доста други капризи на бременната беше много трудно да угоди в техния тесен апартамент. Съпрузите бяха доволни от квартала и съседите, но се надяваха да намерят по-голяма квартира още преди детето да се роди. Може би дори с малко студио, където Цуйоши да разположи апаратурата си. В Токио беше много трудно да се намери прилично жилище, но той вече бе помолил за това Мрежата, и някои от приятелите му, които той дори не познаваше, по цели дни мислеха над тази сложна задача. Рано или късно ще се появи нещо подходящо, ако той акуратно изпълнява всички поръчения на Мрежата.

Първо Цуйоши се отби в местния салон пачинко и спечели от автоматата бутилка бира и карта за транспорта. Изпи бирата, взе картата и се отправи към гарата, където се качи във влака. На станция Ебису

Цуйоши взе покекона и изведе на екрана уличната карта на Токио. Пътят му минаваше покрай заведения с примамливите заглавия „Шоколадова супа“, „Телесна свежест“ и „Аладин Май-Тай Тратория“. В хотел „Дарума“ той намери бръснарския салон, който се наричаше „Всепланетният облик на Дарума“.

– Какво можем да направим за вас? – попита дамата-администратор.

– Мисля, че трябва да се обръсна и подстрижа – каза Цуйоши.

– Записан ли ви е час?

– За съжаление не – извини се той, свивайки пръсти в котешкия знак.

Жената отвърна с бърза серия от резки движения с пръсти, от които Цуйоши не позна нито едно. Дамата явно беше от друга част на Мрежата.

– Няма проблеми – добродушно се усмихна тя. – Наоко с удоволствие ще ви обслужи.

Наоко акуратно му подбръсваше слепоочията, когато звънна покеконът.

– Влез в дамската стая на четвъртия етаж – нареди той на Цуйоши.

– Извинявам се, но не мога. Аз съм Цуйоши Шимицу, а не Ай Шимицу. Освен това сега тъкмо ме подстригват.

– О, разбирам – отвърна девайсът. – Рекалибровка. – И изключи.

Наоко свърши с подстригването. Сега Цуйоши изглеждаше много по-добре. Човек не бива да забравя за външността си дори ако не работи в офис. Покеконът му отново звънна.

– Да? – обади се Цуйоши.

– Лавровишнев афтършейв. Вземи го със себе си.

– Добре – отвърна Цуйоши и се обърна към Наоко: – Имате ли лавровишнев афтършейв?

– Странно, че питате за него – каза момичето. – Отдавна е излязъл от мода, но случайно имаме някой и друг флакон.

Цуйоши купи един и излезе от салона. Не се случи нищо, затова той купи едно списание с комикси и седна да чака във фойето. Накрая към него приближи рошав рус мъж по шорти, сандали и ослепително ярка фланелка. На рамото на чужденеца висеше камера в калъф, в ръка той държеше старомоден покекон. Изглеждаше на около шестдесет години и беше много, много висок.

Той каза на покекона си нещо на английски.

– Извинете – преведе той на японски. – Случайно да ви се намира

лавровишнев одеколон?

– Намира се – каза Цуйоши и извади флакона. – Заповядайте.

– О, небеса, благодаря! – възкликна чужденецът, а покеконът му бързо го преведе. – Питам всички поред във файето. Извинете, че закъснях.

– Няма проблем, не бързам – усмихна се Цуйоши. – Много интересен покекон имате.

– А – каза чужденецът. – Знам, че е стар и отдавна е излязъл от мода. Тъкмо мислех да си купя нов тук, от Токио. Разправят, че на пазара Акиабара ги продават с чували.

– Така е. Какъв софтуер за превод използвате? Вашият покекон говори като жител на Осака.

– Така ли? – загрижи се туристът. – Това дразни ли жителите на Токио?

– Е, не е особен проблем, но... Слушайте, аз мога да ви копирам съвсем нов безплатен транслатор.

– Това би било идеално!

Двамата натиснаха копчетата на покеконите и си размениха визитките през Мрежата. От е-картата на чужденеца Цуйоши узна, че мистър Цимерман живее в Нова Зеландия. После той активира програмата за трансфер на информация и мощният му покекон започна да качва новия транслатор в стария девайс на Цимерман.

Тук във файето влезе огромен американец с черни очила и дебел закопчан костюм; виждаше се как страшно се измъчва той от жегата. Мускулите на американеца се издуваха под дрехите като на щангист. След атлета се появи миниатюрна японка с аташе-кейс. Жената носеше огледални черни очила, стилиен тъмносин костюм и шапка в тон с него, но видът ѝ беше някак подплашен.

Атлетът спря до вратата и внимателно следеше как внасят куфарите. Жената стремително се приближи към регистрацията и започна нерв-но да задава на чиновника безброй въпроси.

– Аз съм страстен поклонник на машинния превод – съобщи Цуйоши на високия новозеландец. – Мисля, че компютрите вършат велико дело, като помагат на хората да се разбират.

– Не мога да не се съглася – кимна мистър Цимерман. – Помня, когато дойдох за пръв път в Япония преди много години, нямах нищо друго освен книжен разговорник. И влизам в един бар, и... – Внезапно той млъкна и се втренчи в екрана на покекона. – Моля за извинение! Казват ми, че трябва незабавно да се кача в стаята си.

– Мога да дойда с вас, докато се качи целият транслятор – предложи Цуйоши.

– Много ви благодаря!

Те влязоха заедно в асансьора и Цимерман натисна копчето за четвъртия етаж.

– И така, влязох в този бар на Ропонджи късно през нощта, защото бях много изморен и се надявах да хапна...

– И какво?

– Тази жена... Тя се мотаеше в бара за чужденци късно през нощта, и беше, така да го кажем, не съвсем облечена, и никак не ми се вярваше да е по-прилична, отколкото изглеждаше...

– Да, разбирам ви.

– А менюто, което ми дадоха, беше цялото на канджи, или катакане, или романджи, или както се казва у вас, защото аз извадих разговорника и се помъчих да разчета тези йероглифи, само че... – Асансьорът спря, вратата се отвори и те излязоха в хола на четвъртия етаж. – С две думи, накрая захих пръст в първия ред от менюто и казах на тази дама...

Цимерман отново млъкна и погледна екрана на покекона.

– Май нещо се е случило... Един момент!

Той внимателно изучи инструкциите, извади от джоба на шортите флакона и отвинти капачето. После се вдигна на пръсти, протегна адски дългата си ръка и изля лавровишневия одеколон във вентилационната решетка, разположена под самия таван.

Работата беше готова. Новозеландецът внимателно завинти капачето, прибра празния флакон в джоба и погледна екрана на покекона. Намръщи се и го разтръска, но на екрана нищо не се промени. Явно новият транслятор на Цуйоши бе претоварил хилавата операционна система на Цимерман и покеконът беше безнадеждно зависнал.

Цимерман произнесе няколко непонятни английски израза, после се усмихна и извиняващо разпери ръце. Кимайки на прощаване, той влезе в стаята си и затвори вратата.

Японката и нейният як американски спътник излязоха от асансьора. Мъжът огледа Цуйоши с твърд поглед. Жената извади от чантата е-карта и отвори вратата на стаята, като при това ръцете ѝ забележимо трепереха.

Покеконът на Цуйоши звънна.

– Тръгвай оттук – каза девайсът. – Слез във фойето по стълбата и влез в асансьора заедно с пиколото.

Цуйоши бързо слезе долу и видя как униформеното момче вкарва в

асансьора количка с багажа на развълнуваната японка. Той внимателно се промуши покрай металните колела на количката и застана до задната стена на кабината.

– За кой етаж сте, сър? – попита момчето.

– За осмия – отговори напосоки Цуйоши.

Пиколото натисна бутоните и замря с лице към вратата, с опънати по шевовете ръце в бели ръкавици. Покеконът млчешком показа на екрана ред текст: сложи кутийката в синия сак.

Синият сак с цип лежеше най-отгоре. Две секунди стигнаха на Цуйоши, за да отвори ципа, да пхне вътре кутийката и отново да го затвори. Момчето не забеляза нищо и изкара количката на четвъртия етаж. Цуйоши излезе на осмия, чувствайки се малко глупаво. Разходи се в хола, намери един закътан ъгъл зад автомата за разхладителни напитки и звънна на жена си.

– Как си, скъпа?

– Добре – отговори жена му и се усмихна. – Изглеждаш прекрасно! Я покажи как са те подстригали отзад.

Цуйоши послушно насочи екрана на покекона към тила си.

– Отлично – заключи жена му с видимо удоволствие. – Надявам се, че се прибиращ?

– Хм. В този хотел става нещо странно – каза Цуйоши. – Може би ще се забавя малко.

Тя леко се намръщи.

– Само не закъснявай за вечеря! Днес съм направила бонито.

Цуйоши влезе в асансьора, за да слезе във фоайето, но кабината спря на четвъртия етаж и в нея нахълта якият американец. Носът на атлета течеше, а от очите му струяха сълзи.

– Добре ли сте?

– Не разбирам японски! – изръмжа атлетът.

Веднага след като вратата се затвори, мобифонът на американеца с трясък оживя, изригвайки отчаян женски вопъл, последван от бурен поток английски думи. Мъжът гръмко изруга, удари с космат юмрук бутона „стоп“. Кабината със скърцане спря и зазвъня сигналът за тревога.

Атлетът разтвори крилата на вратата с голи ръце, изкатери се на пода на четвъртия етаж и се хвърли назад. Асансьорът негодуващо забръмча, вратата трескаво се задвижи. Цуйоши бързо се измъкна от счупената кабина и за секунда се спря, гледайки към бягащия. После измъкна покекона, зареди японско-английския преводач и решително се запъти след него.

Вратата на стаята се оказа отворена.

– Ей! – повика Цуйоши и без да получи отговор, изпробва покекона: – Мога ли да ви помогна с нещо?

Жената седеше на леглото. Тя току-що бе отворила кутийката с макеки неко и ужасена гледаше мъничкия котарак.

– Кой сте вие? – попита тя на развален японски. Цуйоши накрая се сети, че тя е американка от японски произход. Той рядко беше срещал японци от Америка, но те винаги предизвикваха в него тревога. Външно изглеждаха като нормални хора, но се държаха ужасно ексцентрично.

– Само приятел, който минава оттук – отговори той. – С какво мога да ви помогна?

– Дръж го, Мич! – викна жената на английски.

Атлетът изскочи в хола и хвана Цуйоши за китката. Пръстите му бяха като стоманени белезници. Цуйоши натисна копчето за тревога на покекона си.

– Вземи му компютъра – нареди жената.

Мич измъкна покекона и го хвърли на леглото. После сръчно обискира пленника и като не намери оръжие, го блъсна в креслото. Жената отново мина на японски.

– Ти, стой! Не мърдай!

Тя започна да изучава портфейла на Цуйоши.

– Моля? – изуми се задържаният, хвърляйки поглед към лежащия на кревата покекон. Той изправно предаваше в мрежата сигнал за бедствие, по екрана му тихо бягаха червени тревожни редове. Жената заговори на английски и покеконът послушно преведе:

– Мич, незабавно извикай местната полиция.

Атлетът изригна гръмовна кихавица и Цуйоши най-накрая проумя, че цялата стая е омирисана на лавровишна.

– Не мога да викна полиция. Не говоря японски – изсумтя Мич и отново кихна отчаяно.

– О'кей, сама ще викна ченгетата. Сложи белезници на тоя. А после слез и си купи от аптеката някакви антихистамини, за бога.

Мич извади от джоба на самото си руло пластилит и омота дясната китка на Цуйоши към таблата на леглото. От другия джоб извади носна кърпа, изтри сълзите си и звучно се изсекна.

– Според мен е по-добре да остана с вас. Котката е в багажа. Значи мрежовите престъпници вече знаят, че сме в Япония. Заплашва ви опасност.

– Ти си ми бодигард, Мич, но в този момент си абсолютно извън

стоя.

– Това не трябваше да стане! – каза с обида в гласа атлетът, чешейки яростно шията си. – Досега алергията никога не ми е пречела на работата.

– Затвори вратата отвън, а аз ще я подпра с креслото. Бягай и се погрижи за себе си.

Мич излезе. Жената барикадира вратата и се свърза с администрацията на хотела чрез вградения в леглото пасокон.

– Говори Луиза Хашимото от стая 434. При мен влезе гангстер, информационен престъпник. Извикайте токийската полиция и кажете да дойдат хора от отдела за организирана престъпност... Какво? Да, именно така. И вдигнете на крака цялата ваша служба за охрана, тук може да се случи всичко. Съветвам ви да побързате.

Тя рязко прекъсна връзката. Цуйоши я гледаше с дълбоко учудване.

– Защо правите това? Какво означава всичко?

– И така, ти се наричаш Цуйоши Шимицу – каза жената, след като разгледа кредитните му карти. Тя седна на леглото и го погледна в лицето. – Ти си нещо като якудза, нали?

– Според мен вие правите голяма грешка – забеляза Цуйоши.

Луиза се намръщи сурово.

– Слушайте, мистър Шимицу, аз не съм някаква там туристка. Аз съм Луиза Хашимото, помощник-федерален прокурор от Провидънс, Род Айлънд, САЩ. – Тя му демонстрира магнитна ИД-карта със златен официален герб.

– Приятно ми е да се запозная с представител на американското правителство – любезно каза Цуйоши, като успя дори леко да се поклонни. – Бих ви стиснал ръка, но моята е вързана.

– Престанете да се правите на ударен! Вече ви видях тук, на четвъртия етаж, и във вестибула също. Откъде ви е известно, че моят бодигард е алергичен към лавровишна? Сигурно сте проникнали в медицинското му досие.

– Кой, аз? Каква нелепост!

– Откакто попаднах на следите на вашите мрежови бандити, всички факти се съединяват в колосален престъпен заговор! – каза тя. – Аз арестувах компютърен пират в Провидънс. Както се изясни, той свободно се разпореждаше с мощен мрежов сървър и цял куп безплатни търсачки с изкуствен интелект. Ние арестувахме този тип, арестувахме всичките му машини, интелекти, индексатори, каталози... И в същата вечер се появиха котките!

– Котки?

Луиза приповдигна манеки неко с върховете на пръстите си, сякаш беше жива електрическа змиорка.

– Тези малки котета, тези ваши японски вуду. Манеки неко, нали не греша? Те започнаха да се появяват навсякъде, където отидех. Порцеланов котарак в чантичката ми. Три глинени в работния ми кабинет. Куп котки на витрините на антикварните магазини в Провидънс. Радиото в колата ми почна да мяука!

– Унищожили сте част от Мрежата? – едва проговори потресеният Цуйоши. – Арестували сте търсачките? Какъв ужас! Как можяхте да извършите такова безчовечно деяние?

– А ти имаш наглостта да се възмущаваш! А моята машина не се брои, така ли? – Луиза нервно размаха дебел, нелеп американски покекон. – Откакто слязох от самолета в Нарита, ми атакуваха ПЦА-то. Хиляди и хиляди послания, едно след друго, всичките с картинки на котки. Не мога да се свържа дори със собствения офис! Моят ПЦА е абсолютно безпомощен!

– Какво е това ПЦА?

– Персонален цифров асистент, произведен в Силиконовата долина.

– С такова име... Не е чудно, че нашите покекони не искат да говорят с него.

Луиза хвърли страшен поглед.

– А, ти си шегаджия, значи. Шегувай се, шегувай! Ти си уличен в злонамерена информационна атака срещу официален представител на правителството на САЩ! – Тя си пое дъх и изгледа Цуйоши от глава до пети. – Знаеш ли, Шимицу, ти никак не приличаш на италианските мафиози, с които си имах работа в Провидънс.

– Защото не съм гангстер. През живота си не съм причинил никому зло.

– Така значи? – ухили се Луиза. – Слушай, приятел, познавам типове от твоя сорт много по-добре, отколкото си мислиш. Отдавна ви изучавам. Ние, компютърните ченгета, имаме за вас специално название... Цифрови панархии! Сегментирани, полицефални, интегрирани мрежи на влияние! А какво ще кажеш за безплатните стоки и услуги, които получаваш през цялото време? – Тя назидателно го посочи с пръст. – Може би някога ще платиш данъци за тези подаръци? Ха! Може би ще ги декларираш като свой доход? А безплатните доставки от чужбина? Домашни сладки, краставички, доматчета! Безплатни писалки, моливи, стари велосипеди! А какво ще кажеш за съобщенията за

спешни разпродажби?... Ти си закоравял укривател на данъци, живееш от приходи, получени от незаконни транзакции!

Цуйоши примига озадачено.

– Слушайте, нищо не разбирам от такива неща. Аз просто си живея.

– Работата е, че вашият подаръчен икономически хаос подрива законната, одобрена от държавата, регулируема икономика!

– Може би цялата работа е там – меко възрази Цуйоши, – че нашата икономика е много по-добра от вашата.

– Кой го казва това? – изфуча тя. – Защо мислиш така?

– Защото ние сме много по-щастливи от вас. Какво лошо може да има в човешката доброта? Какво лошо има в подаръците? За Нова година... За празника на пролетта... За началото на учебната година и за края... Сватбени подаръци... За рождени дни... За юбилеи... Всички хора обичат подаръците.

– Но не и колкото вас, японците. Вие сте просто побъркани на тая тема.

– Що за общество е онова, което отрича доброволните дарове? Кое-то не се съобразява с нормалните човешки чувства... Че това е просто варварство.

– Значи според теб аз съм варварка? – настръхна Луиза.

– Не искам да бъда невъзпитан – забеляза Цуйоши, – но вие ме вързахте за леглото.

Тя кръстоса ръце на гърдите си.

– Като те прибере полицията, ще стане още по-зле.

– Страхувам се, че ще трябва дълго да чакаме – забеляза Цуйоши. – В Япония полицаите не бързат. Съжалявам много, но в нашата страна има далеч по-малко престъпления, отколкото у вас, и японската полиция малко се е поотпуснала.

Тук извън пасоконът, Луиза се обади. Беше жената на Цуйоши.

– Мога ли да говоря с Цуйоши Шимицу?

– Тук съм, скъпа! – възкликна бързо съпругът. – Тя ме отвлече! И ме върза за леглото!

– Вързала към леглото? – очите на жена му станаха съвсем кръгли.

– Не, това вече е прекалено! Викам полиция!

Луиза бързо изключи пасокона.

– Никога не съм отвличала! Просто те задържах до идването на местната полиция, която ще те арестува.

– Да ме арестува? А за какво точно?

Луиза се замисли за няколко секунди.

– За умишлено отравяне на моя бодигард чрез изливане на лавровишнева есенция във вентилатора.

– А може ли да се намери в това нещо противозаконно?

Пасоконът отново звънна и на екрана се появи ослепително бял кофарак с огромни, сияещи, неземни очи.

– Пусни го – нареди той.

Луиза изпищя, издърпа жицата на пасокона от контакта и след половин секунда светлината в стаята угасна.

– Инфраструктурна атака! – изпищя тя още по-силно и бързо се вмъкна под леглото. В стаята стана тъмно и много тихо. Климатикът също се бе изключил.

– Мисля, че може да излезете – каза накрая Цуйюши. – Това е само късо съединение.

– Не е късо – упорито избърбори Луиза. Тя бавно изпълзя изпод кревата и седна отгоре. Странно, но в тъмнината между тях възникнаха почти приятелски чувства.

– Много добре знам какво е това – тихо каза жената. – Атакуват ме. Нямам нито минута покой, откакто арестувах онзи сегмент от Мрежата. Постоянно нещо се случва с мен. Куп неприятности. Но нищо не може да се докаже – нито едно свидетелство за пред съда. – Тя въздъхна тежко. – Ако седна на стола, някой вече си е оставил дъвката на седалката. Носят ми безплатна пица и винаги с такъв пълнеж, какъвто не мога да понасям. Малките деца плюят по мен на улицата, бабички в инвалидни колички ми преграждат пътя, когато бързам...

В банята внезапно се включи душът, сам. Луиза трепна, но нищо не каза. Постепенно тъмната задушна стая взе да се пълни с гореща пара.

– В тоалетните не се пуска водата – изхлипа жената. – Писмата ми се губят по пощата. Ако мина покрай някоя кола, се задейства алармата и всички ме зяпат. Дреболии, винаги само дреболии, но никога не спират. Аз съм се сблъскала с нещо ужасно голямо и много търпеливо, и то знае всичко за мен. Разпорежда се с милиони ръце и крака. И всички тези ръце и крака принадлежат на хора!

Отвън се чу някакъв шум, отдалечени гласове, несвързани викове. Внезапно креслото отлетя на пода и вратата се отвори с трясък. Спъвайки се на прага, в стаята влетя Мич, черните му очила паднаха и той се строполи на пода. След него нахълтаха двама охранители от хотела и се нахвърлиха отгоре му. Мич, ругаейки, енергично се съпротивляваше с ръце и крака, в боя двамата охранители останаха без фуражки. Накрая един от тях хвана здраво противника за краката, а другият го успокои с

гумена палка.

С пъхтене двамата извлякоха бодигарда в коридора. Тъмната стая бе толкова запълнена с пара, че в бързината пазителите на реда дори не забелязаха Цуйоши и Луиза. Жената се втрени в избитата врата.

– Боже мой, защо? Какво им е направил?

Цуйоши объркано се почеса по тила.

– Може би дребно неразбирателство?

– Бедният Мич! На летището му взеха оръжието. С паспорта му имахме куп технически проблеми. Откакто Мич работи с мен, не му върви в нищо...

Някой силно почука на прозореца. Луиза настръхна от ужас, но се взе в ръце и мъжествено дръпна тежките завеси. Стаята се огря от ярка слънчева светлина.

Зад прозореца висеше люлка, спусната от покрива на хотела. Двама миячи на прозорци в сиви униформени комбинезони весело размахаха ръце, свивайки пръсти като котешка лапа. С тях имаше още един човек, който се оказа големият брат на Цуйоши.

Един от миячите отвори прозореца с универсален ключ и братът неохотно се вмъкна в стаята. Като влезе, той внимателно оправи костюма и вратовръзката си.

– Това е брат ми – представи го Цуйоши.

– Какво правите тук? – студено попита Луиза.

– В ситуации със заложници винаги викат роднини – с готовност обясни братът. – Полицията ме спусна с въртолет направо на покрива. – Той с интерес огледа Луиза от глава до пети. – Мис Хашимото, остава ви съвсем малко време за бягство.

– Какво?!

– Погледнете на улицата – каза братът. – Виждате ли ги? Хората идват на тълпи от всички краища на града. Продавачи на юфка със самоходни сергии, куриери на велосипеди, на мотопеди, пощальони с пикапи, тийнейджъри със скейтборди...

– О, не! – изпищя Луиза, като погледна през прозореца. – Ужасна, неуправляема тълпа! Обкръжават ме! Загубена съм!

– Още не – каза братът. – През прозореца и на платформата. Имате шанс, Луиза, не го изпускате. Знам едно място в планината, свещено място, където няма компютри, телефони и други такива безобразия. Истински рай за хора като вас и мен...

Луиза с надежда се хвана за самото на бизнесмена.

– Мога ли да ви имам доверие?

– Погледнете ме в очите. Нима не виждате? Да, може да ми се доверите, Луиза – кимна той, – ние с вас имаме толкова много общи черти.

Те решително излязоха през прозореца. Луиза здраво се хвана за ръката на брата на Цуйоши, вятърът развяваше тъмните ѝ коси. Люлката със скърцане тръгна нагоре и се изгуби от поглед.

Цуйоши стана от креслото и протегна лявата си ръка. С краищата на пръстите успя да подхване покекона си. Придърпа го по-близо, хвана го и го притисна към гърдите си. После отново седна в креслото и търпеливо зачака някой да дойде и да го освободи.

КРАЙ

© 1998 Брус Стърлинг

Bruce Sterling
Maneki Neko, 1998

Източник: <http://free.top.bg/k-e-f/> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/123>]